

EL VAIXELL

DE VAPOR

David Nel·lo

La desgràcia d'Isolda Potato

cruïlla

EL VAIXELL

DE VAPOR

La desgràcia d'Isolda Potato

David Nel·lo

Il·lustracions de Cristina Losantos

●
cruïlla
●

Primera edició: març de 2008

Direcció literària: Montse Ingla Mas

Edició: Josep Pascual Comellas

© 2008, David Nel·lo i Colom, pel text

© 2008, Cristina Losantos Sistach, per les il·lustracions

© 2008, Editorial Cruïlla

Balmes, 245 - 08006 Barcelona

editorial@cruilla.com

Comercialitza: CESMA, SA

ISBN: 978-84-661-1827-9

DL: M-??-??-2008

Imprès a Espanya / *Printed in Spain*

Impremta

Prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra, llevat de les excepcions previstes a la Llei, sense l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets de difusió de l'obra pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i s. del Codi Penal). El Centre Espanyol de Drets Reogràfics vetlla perquè es respectin aquests drets.

1 *El pòquer dels dimecres*

ERA HIVERN a Kalvinàtor i feia fred, però jo estava content. No em podia queixar, tot m'anava de meravella. Al meu restaurant, el The New Bulling Pot, sempre teníem clients nous que volien tastar receptes noves. El Tamagochi, el cuiner japonès, cada dia s'inventava plats més imaginatius; l'últim havia estat les patates carbonitzades al forn acompanyades amb salsa de ChupaChups. Fins i tot l'oncle Domingo, el nostre cambrer principal, feia un esforç per no llufarse mentre servia les taules.

El meu pare, Leònides Potato, estava orgullós de mi i deia que per fi podia considerar que el seu fill tenia un ofici de debò.

—Adrià, estàs fet un bon restaurador —em deia, i després s'acariciava el bigoti.

Amb allò de *restaurador* no volia dir que jo restaurés res, simplement era una manera més fina de dir que jo tenia un restaurant. Però és veritat, el pare tenia raó: ara em sentia més satisfet que amb la vida d'abans, quan em passava tot el sant dia fent el dropo. A més a més, la feina del restaurant me la prenia amb calma. No hi anava mai abans de les onze del matí i sempre m'hi feia portar pel nostre xofer, l'Herodes. Algun avantatge havia de tenir ser el fill de Leònides Potato, el rei de les patates fregides.

Recordo que aquell dia era un dijous al matí. Jo vaig baixar al menjador amb els ulls humits de llàgrimes: m'havia emocionat amb la desaparició d'en Chang a l'aventura de *Tintín al Tibet*.

El Barrabàs, el nostre cambrer, em va demanar què volia per esmorzar i jo li vaig dir que no tenia gaire gana:

–Porta'm uns dònuts amb xoriço i un cafè amb llet condensada, sisplau.

Leònides Potato, que mentre esmorzava fullejava el seu diari d'economia preferit, el *Pasta Gansa*, va alçar els ulls i em va mirar per damunt de les ulleres de llegir.

–Adrià, que has vist la teva mare, al pis de dalt? –em va preguntar amb la veu una mica inquieta.

Jo li vaig contestar que no. Aleshores el Barrabàs va tossir (sempre tus quan vol dir alguna cosa al pare).

–No tussis més i parla, Barrabàs –li va manar el pare.

–Si m’ho permet, senyor... Quan passava per davant la porta de la cambra de la senyora Isolda, m’ha semblat sentir uns sospirs... M’atreveria a dir que eren uns sospirs desesperats.

–Què en saps tu, de sospirs desesperats! –El pare el va renyar.

Ens vam quedar sols al menjador i el pare va començar a remugar:

–Sí, és clar, si avui és dijous això vol dir que ahir era dimecres.

–Sí, papa, i abans de ahir era dimarts, això no falla –vaig dir jo.

–Tu calla, descarat! –va rugir el pare, que ja es començava a posar vermell, cosa que és un mal senyal.

Aleshores hi vaig caure i vaig entendre per què estava de mal humor, Leònides Potato. La meva mare, Isolda Potato, és una gran senyora, una dona amb classe, però té una passió, una petita debilitat: li agrada jugar al pòquer. Cada dimecres es reuneix amb les amigues i juguen a cartes fins a altes hores de la nit. Beuen litres i

litres de te (almenys això és el que diu la mare) i juguen al pòquer. Però el que molesta més el pare és que elles no s'acontenten només amb el joc sinó que a sobre s'hi aposten diners, molts diners. I el que és pitjor encara, de totes quatre la que acostuma a perdre és Isolda Potato. Després, a les tres o les quatre de la matinalda, truca a l'Herodes perquè la vagi a buscar amb el cotxe. La mare sempre prefereix que les timbes s'organitzin a casa de les seves amigues perquè sap que si les fes venir a casa nostra, el seu marit, Leònides Potato, s'enfadaria molt i intentaria frenar el joc de cartes.

Al cap d'una estona vam sentir soroll a l'escala que baixa del pis de dalt. Leònides Potato va fer veure que estava interessadíssim en un article del *Pasta Gansa* i jo em vaig concentrar en el meu cafè amb llet. No volíem que la mama se sentís massa observada. Quan es va asseure a taula, la vaig espiar: és cert que feia molt mala cara, com si no hagués aclucat l'ull en tota la nit. Va demanar una taronjada i una aspirina al Barrabàs i després va deixar anar un llarg sospir.

–Ai, Leònides, si sabessis què va passar ahir a la nit! –va exclamar.

El pare la va mirar, alarmat.

–Quants diners vas perdre? Va, confessa-m’ho! –li va dir, enrabiad.

–No, no, és molt pitjor que això!

–Pitjor? Què vol dir, pitjor? –va dir Leònides Potato, sense entendre-ho.

Aleshores ella li va demanar que li deixés un moment de pau per beure’s la taronjada i prendre’s l’aspirina.

–Després t’ho explicaré, t’ho prometo –va dir ella, mig somicant.

Jo em vaig quedar assegut i ben quiet, amb el gust dels dònuts i el xoriço a la boca. Em va fer pena de veure Isolda Potato tan afligida.